నిశ్శబ్ద విస్ఫోటనం

– డా.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

ఇప్పటికే మార్కెట్ లో విడుదలై సంచలనం సృష్టించిన ఈ నవల, ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న తెలుగువారికి అందుబాటులోకి రావాలన్న ఉద్దేశ్యంతో, యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో కౌముదిలో సీరియల్ గా ప్రచురిస్తున్నాము. ఈ నవల ఒకేసారి చదవడానికి పుస్తకాన్ని ఇక్కడ కొనుక్కోవచ్చు. అచ్చంగా తెలుగు లింక్ Click Here

(గత సంచిక తరువాయి)

“నువ్వు ఏదో పెద్ద ప్లాను వేసి మీసాల్రాజాని అన్ పాపులరు చేశానన్నావ్. కానీ ఇప్పుడు చూడు. చాణుక్య వాళ్ళ ఇద్దరి పెళ్ళీ అనౌన్స్ చేసి, ఎగేసిన మంట మీద బిందెడు నీళ్ళు జల్లాడు” అన్నాడు చక్రధరరావు.

రవళి నవ్వి, “పెళ్లి జరిగితే మంచిదే. అప్పటి నుంచీ వాడి జీవితం నరకం. అయినా వాళ్ళ పెళ్లి జరగదు” అంది.

రావుగారు విచలితుడై, “మరి ఆ కెమెరామెన్ రాంబాబుకి డబ్బిచ్చి వీడియో తీయించింది దేనికి?” అని అడిగాడు.

“వాళ్ళిద్దరూ పెళ్లి చేసుకుని సుఖంగానో, కొట్టుకుని చస్తేనో మనకేం లాభం? వాడి జీవితం నరకం చేయటానికి మరో ట్విస్టు ఉంది. కొంచెం ఓపిక పట్టండి”.

ఆయన గాఢంగా నిశ్వసించి, “తోటి వ్యాపారస్తుల ఎత్తులకు పై ఎత్తులు వేయటంలో నాకు గొప్ప నేర్పు ఉన్నదని ఇంత కాలం ఫీల్ అయ్యేవాడిని. దక్షిణ భారతానికి నేనే ఒక ముఖేష్ అంబానీ అనుకునేవాణ్ణి. నిన్ను చూశాక నా అభిప్రాయం మార్చుకోవాలనిపిస్తోంది. నువ్వు మాఫియాలో చేరక పోవడం మాలాంటి పారిశ్రామికవేత్తలూ, పోలీస్ డిపార్ట్‌మెంటూ చేసుకున్న అదృష్టం” అన్నాడు

“మీరు పొగుడుతున్నారో, తిడుతున్నారో తెలియటం లేదు. మీ పోటీదారులకి మీరెవరో తెలుసు. నా శత్రువులకు నేను తెలియదు. ఇదంతా గెరిల్లా వ్యవహారం. మీకూ నాకూ పోలిక ఎక్కడ సార్?” అన్నది.

–18–

"అబ్బ. అయిదు నిముషాల్లో భలే వేశావే రంగు. ఇంతకు ముందు వాడయితే 'వెనకాల కాస్త తెల్లగా ఉంది. మీసం సరీగ్గా లేదు' అంటూ గంట సేపు వేసేవాడు. పనికన్నా నన్ను మెప్పించాలన్న ధ్యాసే ఎక్కువ కనిపించేది. నా అనుభవం మీద చెప్తున్నా. రాజకీయాల్లాగానే తలకి రంగెయ్యటం కూడా ఒక ఆర్టు. అందరికీ రాదు. ఎక్కడ నేర్చుకున్నావ్?"

"చదువు పూర్తయ్యాక పార్లరుకి వెళ్లి నేర్చుకున్నానండి. మా ఊళ్ళో ప్రమీలగారనీ, ఆవిడ నేర్పారు".

"ఇది నేర్చుకుంటే వచ్చేది కాదులే. స్వతహాగా రావాలి. ఒక్క తెల్ల వెంట్రుక లేకుండా వేశావే".

"మీకు తెల్ల వెంట్రుకలు ఎక్కువ లేవండి. వెనుక కాస్త నెరిసిందంతే. అదేదో సినిమాలో మహేష్ బాబు ముఖ్యమంత్రి అవుతాడు చూడండి. పదేళ్ళు పోయాక ఆయన ఎలా ఉంటారో ఇప్పుడు మీరలా ఉన్నారు"

"ఆ కుర్రాడి పోలికలు ఉన్నాయని నాకూ కొందరు చెప్పారు. ఏం సినిమా అది? చూడాలంటే టైమే ఉండటం లేదు".

"ఇంట్లో హోం థియేటరు ఉందిగా"

"టైమ్ ఉండాలిగా"

"అబ్బా. మాటకి మాట ఎంత ఫాస్టుగా చెప్పారండీ. అలా ఉంటే గానీ అసెంబ్లీలో నెగ్గుకు రాలేరు గదా. ఒక్కసారి వెళ్లి అసెంబ్లీ చూడాలని కోరిక. అక్కడ చాలా తెలివైనవాళ్ళు, మేధావులూ ఉంటారు కదా."

"దానిదేముంది. పి. య్యే. కి చెపుతాను. పాస్ తీసుకో"

"రంగు ఇంకటానికి మరో పది నిముషాలు పడుతుంది. ఒక్క నిముషం నిటారుగా కూర్చోండి. కాస్త మెడ నొక్కుతాను" అంటూ మసాజ్ చెయ్యటం మొదలు పెట్టింది.

"అబ్బో. అద్భుతం. మొత్తం ఆస్థి రాసిచ్చినా సరిపోదు. ఇదెక్కడ నేర్చుకున్నావ్?"

"మీరు చదివిన చదువులకి 'ఈ ప్రభుత్వం' లో ఉద్యోగాలెక్కడ వస్తాయి. వేణ్ణీళ్ళకు చన్నీళ్ళుగా ఉంటుంది. నేర్చుకో' అని ప్రమీలగారే నేర్పారండీ".

ఆమె మాటల్లో సెటైరు గమనించలేదు ఆంజనేయులు. "ఫిజియోథెరపీ స్టూడెంట్స్ అని వస్తారు. అన్ని సంవత్సరాలు ఎందుకు చదువుతారో అర్థం కాదు. ఆ ఆర్టు చేతివేళ్ళలో ఉండాలి. ఎక్కడ–ఎలా–ఎంతసేపు–ఎంత గట్టిగా నొక్కాలో తెలియాలి. అసలు మా ఆవిడకి థ్యాంక్స్ చెప్పుకోవాలి. నీ చెయ్యి పడ్డాక ఆవిడ రెండేళ్ళ నడుము నొప్పి పోయిందటగా. అవునూ... నాకో అనుమానం. నీదేమో పిటపిటలాడే వయసు... మరి...మరి... "

"చెప్పండి. ఆగారేం?"

"మా ఆవిడ నిన్ను నాకు ఎందుకు రికమెండు చేసింది అంటావ్?"

"... ... ..."

"ఏ పెళ్లామైనా అరవై ఏళ్ల మొగుడి దగ్గరకి ఇరవై ఏళ్ల అమ్మాయిని పంపుతుందా?"

"నాకు ఇరవై కాదు. పాతిక దాటినాయ్ సారూ"

"వయసు ఎంతయితేనేమిలే. నేను అడుగుతున్నది పంపటం గురించి"

"నిజం చెప్పనా... "

"చెప్పమనేగా అడిగేది"

"ఇంట్లో సంపాదించేవారు ఎవరూ లేరు. బాలారిష్ట అని పోలీసు. అతడిది మా ఊరే. తనకి చెప్తే అమ్మగారి దగ్గరకి పంపాడు. రెండు మూడుసార్లు వెళ్లేసరికి ఆమెకి బాగా నచ్చాను. బ్యూటీ పనులకి బయటకి వెళ్ళటం మానెయ్యి. నా దగ్గరే పెర్మనెంటుగా ఉండమన్నారు. మీ తలకు రంగు వెయ్యమంటే ఒకటే చెప్పాను. 'ఆయన నాకు తండ్రిలాంటి వారు. తప్పక వేస్తాను. కానీ కొద్దిగా అటూ ఇటూ అయినా పని మానేసి వెళ్ళిపోతాను' అని చెప్పాను. అటువంటిదేమీ ఉండదని భరోసా ఇచ్చారు. అయ్యగారూ, అంత్య నిష్టూరం కన్నా ఆది నిష్టూరం మంచిదంటారు. మీరేం అనుకోకపోతే ఒక విషయం చెపుతాను. ఆ మీసాల్రాజాగారి చూపులు నాకేం నచ్చలేదండీ. మీరు పొజిషన్లో ఉన్నారు. ఇక్కడ పని నచ్చక వెళ్ళిపోతే ఆ తరువాత నా మీద కక్ష కట్టకండి. పిపీలికంలాంటి దాన్ని. "

"పీలకమా... అంటే?

"చీమ"

"అయ్యో. ఎల్లుండి తెలుగు భాషోద్ధరణ మీటింగ్ క్యాన్సిల్ చెయ్యమని పి.య్యేకి చెపుదామని మర్చిపోయాను. ఊ... ఇంతకీ ఏం చెపుతున్నావ్? పని మానెయ్యటం గురించి కదూ. మీసాల్రాజాకి నువ్వే డైరెక్టుగా చెప్పు. వినకపోతే నాకు చెప్పు. అయినా వాడి మనస్తత్వం నాకు తెలుసు. ఒక రాయి వేసి చూస్తాడు. పడకపోతే వదిలేస్తాడే తప్ప వెంటపడి వేధించడు. ఇప్పుడు నువ్వు అర్ధంతరంగా పని మానేస్తే, అది నా వల్లే అనుకుంటుంది అమ్మగారు. మంచిగా కబుర్లు చెబుతూ పని చేస్తున్నావు. ఈ మాత్రం చాల్లే. మిగతా పనులకి చాలామంది దొరుకుతారు. మనసులో మాట ధైర్యంగా చెప్పావ్. అన్నట్టు నాది ఇంకో అనుమానం"

"అడగండి సారూ"

"నువ్వు బాగా చదువుకున్నట్టు ఉన్నావ్. ఈపనుల్లోకి వచ్చావేమిటి?"

"అయ్యో సార్. మీకు అమ్మగారు చెప్పలేదా?"

"ఏమిటి?"

"విశ్వాసపాత్రంగా పని చేస్తే మీరు మంచి ఉద్యోగంలో పెడతారన్న విశ్వాసంతో వచ్చానండి".

"అదెవరు చెప్పారు?"

"పదేళ్ళ క్రితం రాజభవనులో గవర్నరుకి మసాజ్ చేసిన వాళ్ళు చెప్పారండీ"

ఆంజనేయులు ఉలిక్కిపడి, అందులో శ్లేష ఏమీ లేదని నిశ్చయించుకొని అడిగాడు "సర్లే... సర్లే... మా ఆవిడ చెప్పాక తప్పుతుందా? ఇంతకీ నీ పేరు?"

"సారమ్మ "

గంట తరువాత రవళికి ఫోన్ వచ్చింది. "హాయ్ సమ్మా. ఎలా ఉన్నావ్" అంది రవళి.

"ముఖ్యమంత్రి పెర్సనల్ అంతఃపురంలోకి వెళ్లాను".

"ఏమంటాడు?"

"కొంచెం ముందుకు రాబోయాడు. పెళ్ళాం పేరు చెప్పేసరికి తగ్గాడు"

'నెమ్మదిగా చాణుక్యని పరిచయం చేసుకో. ఇంటికి వెళ్ళు. అతని కూతురు మంచి అమ్మాయి. వివరాలు కావాలి. ఎక్కడ పని చేస్తుంది? ఎవరినైనా ప్రేమించిందా? స్వభావం ఎలాంటిది వగైరా".

"ఆ అమ్మాయి వివరాలు మనకెందుకు?"

మీసాల్రాజా చేసే అన్ని వెధవ పనులకీ, తన వెనుక చాణుక్య ఉన్నాడన్న ధైర్యం. ఆ గ్రూపుని నిర్వీర్యం చెయ్యాలంటే అన్నిటికన్నా ముందు చాణుక్యని వారి నించి విడగొట్టాలి.

ఇదంతా చెప్తే ఆ అమ్మాయికి అర్థమవుతుందా?

'నీ మనసులో ఏమున్నదో నీ సైనికాధికారికి తెలియనివ్వకు. అర్ధరాత్రి వ్యూహం పన్నుతున్న సమయంలో ఏ గదిలో ఉన్నావో నీ మంత్రులకు తెలియనివ్వకు. ఎవరితో ఉన్నావో భార్యకి కూడా చెప్పకు' అంటాడు సంజు.

"వివరాలు ఎందుకో తరువాత చెపుతాను. నువ్వు చాణుక్య ఇంటికి వెళ్ళు. అమ్మాయి వివరాలు కనుక్కుంటున్నట్టు ఎవరికీ అనుమానం రాకూడదు. నీ ఊరు పేరు, ఇంటి పేరూ బయటవారికి ఎవరికీ చెప్పకు. నీ అన్నయ్య ప్రసక్తి ఎక్కడా రానివ్వకు. ఇక రెండో విషయం. వీలైనంత తొందర్లో నాకు మీసాల్రాజా ఫోన్ నెంబరు కావాలి. కానీ వాడూ, వాడి ఫ్రెండ్సునించి దూరంగా ఉండు. ఆడదైతే చాలు, వాళ్ళు భూత ప్రేతాలని కూడా వదలరు".

-19-

పార్థసారథి తన కళ్ళని తానే నమ్మలేకపోయాడు. తనని ఆట పట్టించటానికి ఎవరైనా నాటకం ఆడుతున్నారా అన్న అనుమానం కూడా వచ్చింది. కానీ లెటరు హెడ్ మీదున్న లోగో 'అబద్ధం కాదు' అని చెబుతోంది. చేతిలో ఉన్న కాగితం వైపు మళ్ళీ మళ్ళీ చూసుకున్నాడు. అప్పటికే దాన్ని పదిసార్లు చదివి ఉంటాడు. తాను అప్లయి చేయకుండానే ఉద్యోగం ఎలా వచ్చిందో అర్థం కాలేదు.

నిన్న ఇదే సమయానికి అతను ఆత్మహత్య చేసుకుందామనుకున్నాడు. ఉద్యోగం పోయినప్పటి నుంచీ రాబడి లేదు. తండ్రి ఆసుపత్రిలో ఉన్నాడు. కిడ్నీ ప్రాబ్లం. ప్రభుదేవ్ ఆస్పత్రి. ఉచితమే కానీ మందుల ఖర్చు రోగిదే కదా. రామానుజం ఆపరేషన్ చేశాక రోగం ఎక్కువైంది. ఏడాది నుంచీ కూడబెట్టినదంతా తండ్రి ఆసుపత్రికే సరిపోయింది. రేపటి నుంచీ తినటానికి తిండి కూడా లేదంటే అతిశయోక్తి కాదు. ఆ సమయంలో ఈ అపాయింట్మెంట్ లెటరు.

ఇంటర్‌లో మంచి మార్కులు రావటంతో సారథికి విద్యాధరి ఇంజనీరింగ్ కాలేజిలో డొనేషన్ లేకుండా సీట్ వచ్చింది. అక్కడ సీటు కోసం ఎంత ఖర్చుకైనా పిల్లలూ, వారి తల్లిదండ్రులూ సిద్ధంగా ఉంటారు. ఆ కాలేజీకి ఉన్న ప్రత్యేకత ఏమిటంటే, నాలుగో సంవత్సరంలో ఉండగానే పెద్ద పెద్ద కంపెనీల నుంచి ఇంటర్వ్యూలూ, ఆ పై ప్లేస్‌మెంట్లూ గ్యారెంటీ.

దాన్ని నిజం చేస్తూ, విద్యాధరిలో చదువు పూర్తవకుండానే 'రామన్కో సొల్యూషన్స్'లో ఉద్యోగం వచ్చింది. లక్ష రూపాయల జీతం. అలా వివిధ సంస్థల్లో ఉద్యోగాలు వచ్చిన నలభై మందికి విద్యాధరి కాలేజి ప్రిన్సిపల్ సన్మానం చేశాడు. ప్రెస్సుని పిలిచి డిన్నరు ఇచ్చారు. పరీక్ష పాసవక ముందే అంతమందికి ఉద్యోగాలు రావటం సామాన్యమైన విషయమేమీ కాదు. రాజకీయనాయకుల కాలేజీ. దానికి తోడూ అద్భుతమైన డిన్నరు. ఆ పై విలేకర్లకి కవర్లు. దాంతో పేపర్లన్నీ పతాక శీర్షికలతో ఆ వార్తని ప్రముఖంగా ప్రచురించాయి. విద్యాధరీ కాలేజి డొనేషన్ ఇరవైలక్షలకి పెరిగింది. తల్లిదండ్రులు తామరతంపరగా క్యూలు గట్టారు.

ఉద్యోగం రాగానే ఇ.ఎం.ఐ ల సాయంతో సౌఖ్యాలు సమకూర్చుకోవటానికి ఉవ్విళ్ళూరే యువకులకి సారథి భిన్నం కాదు. ఫ్లాటుకి అడ్వాన్సు, కారుకి అప్పు తీసుకున్నాడు. తండ్రిని మంచి ఆస్పత్రిలో జాయిన్ చేశాడు. ప్రేమించిన అమ్మాయితో కొత్త కార్లో షికార్లు, వారానికి ఒకసారి డిన్నరు.

అతడు ప్రేమించిన అమ్మాయి పేరు సుమద్యుతి. ఇంట్లో చెప్పాడు. వాళ్ళు ఆనందంగా ఒప్పుకున్నారు. కళకళలాడుతూ ఒక ఆడపిల్ల ఇంట్లో ఉండటం తమ అదృష్టం అనుకున్నారు. పెళ్లి ఒకటే మిగిలి ఉన్నది.

అయితే ద్యుతికి మాత్రం ఇంట్లో చెప్పటం అంత సులభం కాదు. వేరే కులం వ్యక్తిని అల్లుడిగా చేసుకోవటానికి తండ్రి చచ్చినా ఒప్పుకోడని ఆమెకు ఖచ్చితంగా తెలుసు. కానీ మంచి ఉద్యోగం, చక్కటి నడవడిక ఉంది కాబట్టి ఒప్పించగలనని చిన్న నమ్మకం.

ఇలా ఏడాది గడిచింది. ఆ సమయంలో చాలామంది ఉద్యోగాలు పోయాయి. 'రామన్కో' వాళ్ళు సారథికి కూడా పింక్ స్లిప్ ఇచ్చారు. ఏ కారణమూ చెప్పలేదు. ఆశలకి తూట్లు పొడుస్తూ ఉద్యోగం పోయింది. ఆకాశం విరిగి మీద పడ్డట్టయింది. చూస్తుండగానే ఆర్థిక సమస్యలు చుట్టు ముట్టాయి. సంవత్సరం పాటూ బ్యాంకుకి కట్టినదంతా 'దాని వడ్డీ'కి సరిపోయింది. రెండు మూడు నెలల్లో ఇల్లు వేలం పాటకి రెడీ అవ్వమని బ్యాంకు నోటీసు ఇచ్చింది. గర్ల్ ఫ్రెండుతో తిరిగిన కారు సగం ధరకి కూడా అమ్ముడు పోలేదు. మరోవైపు ఆ అమ్మాయికి ఇంట్లో సంబంధాలు చూస్తున్నారు. దాంతో డిప్రెషన్.

ఈ బాధలన్నీ భరించలేకే అతడు ఆత్మహత్య చేసుకుందామనుకున్నాడు. ఛస్తే ముసలి తల్లిదండ్రుల్ని ఎవరు చూస్తారన్న ఒక్క ఆలోచనే అతడిని చావకుండా ఆపుతోంది.

వాడిపోతున్న చెట్టుకి నీళ్ళు పోసినట్టు ఆ సమయంలో ఈ ఉత్తరం..!

అయినా అనుమానం తీరలేదు. తాను అప్లై చేయకుండా ఉద్యోగం ఎలా వస్తుంది? అందుకని ఆ కంపెనీకి ఫోన్ చేశాడు. పేరు చెప్పగానే రిసెప్షనిస్టు ఆ కాల్ హెచ్.ఆర్.కి బదిలీ చేసింది. తన వివరాలు పూర్తిగా చెప్పకముందే అటునుంచి "అవును సారథీ. మేమే పంపించాం. మీ బయోడేటా చూశాం. ఇంటర్‌మీడియట్లో బాగా స్కోరు చేశారు. కాలేజిలో ఫ్రీ సీటు సంపాదించారు. తరువాత సంవత్సరం పాటూ మంచి కంపెనీలో పని చేశారు. ఏదో కారణంతో వారు మిమ్మల్ని తొలగించారు. ఇవన్నీ మాకు తెలుసు. అందుకనే ఇంటర్వ్యూ అవసరం లేదు. మీకు ఇష్టమయితే, ఎప్పుడు జాయినవుతారో చెప్పండి" అన్నాడు.

'ఈ రోజే' అందామనుకుని బావోదని, 'రేపే' అన్నాడు.

ఆ మరుసటి రోజు ఆ ఆఫీసుకి వెళ్ళాడు. అక్కడి వాతావరణం చూసి దిగ్భ్రమ చెందేడు. గతంలో పని చేసిన రామన్కోకి వందరెట్లు పోష్ ఉంది. రిసెప్షనిస్ట్ ఛాంబర్ పక్కనే జలపాతం. చుటూ వాటర్ పాండ్. నీటిమడుగు మధ్యలో తామర పూలు. సెవెన్–స్టార్ హోటల్లా ఉంది. అంత ఖరీదైన వాతావరణం చూడటం అదే మొదటిసారి.

హెచ్. ఆర్ సర్టిఫికెట్లు తీసుకుని, బాండ్లు సంతకం పెట్టించుకుని "పై ఫ్లోరుకి వెళ్ళండి. ఛైర్మను ఛాంబరు పక్కన సెక్రటరీ క్యాబిను ఉంటుంది. కలుసుకోండి" అని చెప్పారు. సారథి కాస్త తటపటాయించి, "నేను ఏ విభాగంలో పని చెయ్యాలి?" అని అడిగాడు.

"మాకే తెలీదు" అన్నాడు హెచ్. ఆర్.

సారథి మరింత కన్–ఫ్యూజయ్యి, "సారీ సర్. నాకు అర్థం కాలేదు" కాస్త బెదురుతూనే అన్నాడు. ఆయన నవ్వి, "మాకూ అర్థం కాలేదు. మీరు రాగానే తన దగ్గరకి పంపమని వైస్ ప్రెసిడెంటు చెప్పారు. ఇంటర్వ్యూ కూడా లేకుండా తీసుకున్నారంటే మీ రికమెండేషన్..." పూర్తి చెయ్యలేదు.

'అయ్యో... అంత రికమెండేషన్ ఉంటే ఇంత ఖర్మెందుకు?' అనుకున్నాడు మనసులో.

ఒక్క ఫ్లోరు కి లిఫ్ట్ ఎందుకని మెట్లు ఎక్కి పైకి వచ్చాడు. ఛైర్మెన్ ఉండే ఫ్లోరు మరింత ఖరీదుగా ఉంది. ఆయన రూమ్ పక్కనే వైస్–ప్రెసిడెంటు గది. బయట ఉన్న కుర్రాడు తలుపు తెరిచి, "వెళ్ళండి సార్. మీ కోసమే చూస్తున్నారు" అన్నాడు. సారథి లోపలకి ప్రవేశించి అక్కడి లగ్జరీకి క్షణం పాటూ తబ్బిబ్బై ఆగిపోయాడు. అక్కడి ఫర్నీచరే పాతిక లక్షలు చేస్తుంది. ఇంటీరియర్స్ కోటి ఉంటుంది.

అతడి ఇబ్బంది గమనించినట్టు, "రండి. కూర్చోండి సారథీ" అన్నదామె.

అతను కూర్చున్నాడు.

"మీరు వచ్చేనెల ఇదే తారీఖు నుంచీ పని ప్రారంభించవలసి ఉంటుంది".

పార్థసారథి మొహం వాడిపోయింది. "మేడమ్..." అంటూ ఆగాడు.

"చెప్పండి. "

"నాకు డబ్బు చాలా అవసరం మేడమ్. నిజానికి ఇవన్నీ చెప్పకూడదు. కానీ నా తండ్రి ఆసుపత్రిలో ఉన్నాడు. నా తల్లికి అనారోగ్యం. మందులు కాదు కదా. తినటానికి కూడా తిండిలేని స్థితి. నేను ఈ రోజే జాయినయిపోతే బ్యాంకులో ఏదైనా కొంచెం అప్పు తీసుకోవచ్చు. "

ఆమె నవ్వింది. "వచ్చేనెల నుంచి పని అని చెప్పానే తప్ప ఈ రోజు చేరవద్దని అనలేదు".

అర్థం కానట్టు పార్థసారథి అయోమయంగా చూశాడు.

"మీరు కంప్యూటరు స్పెషలిస్ట్ కదా. ఆ విభాగానికి వచ్చే నెల పంపిస్తాము. ఈ నెల రోజులూ మీరు నా దగ్గర పని చేయాల్సి ఉంటుంది"

"ఏం పని?" అని అడిగాడు సారథి. మళ్ళీ వెంటనే నాలుక్కర్చుకుని "సారీ మేడమ్. ఇలా అడగవచ్చో లేదో తెలీదు" అన్నాడు.

"మీరు విద్యాధరి కాలేజీలో చదివారు కదా. మీతో పాటూ మీ క్లాస్‌మేట్సు దాదాపు యాభై మందికి వివిధ కంపెనీల్లో ఉద్యోగాలు వచ్చాయి. అందులో ఇరవై మందికి చేరిన మూడునెలల్లో, మరి కొందరికి ఆరు నెలల్లో, మీలాంటి బ్రిలియంట్స్‌కి ఏడాది తర్వాత పింక్ స్లిప్స్ ఇచ్చారు".

సారథి దిగ్భ్రాంతుడై చూశాడు. ఆమె కొనసాగించింది. "మీరు చదివిన కాలేజీకీ, ఈ కంపెనీలకీ ఏదో సంబంధం ఉందని మా అనుమానం. మీ క్లాస్‌మేట్సు ఏయే కంపెనీల్లో పని చేస్తున్నారో మీకు తెలిసే ఉంటుంది. తెలియకపోయినా కనుక్కోవటం పెద్ద కష్టం కాదు. అవునా?"

ఆమె ఏమి చెప్తోందో అర్థం కాలేదు కానీ సారథి అప్రయత్నంగానే అవునన్నట్టు తలూపాడు.

"మీ సీనియర్సు ఎక్కడ పని చేస్తున్నారు? అవే కంపెనీల్లో కంటిన్యు అవుతున్నారా? మీ కొత్తబ్యాచి జూనియర్సు కి ఉద్యోగాలు ఇవ్వటం కోసం పింక్-స్లిప్స్ ఇచ్చారా – అన్నీ కనుక్కోవాలి."

"అర్థమైంది మేడమ్. మా కాలేజీ యాజమాన్యం కొన్ని పెద్ద పెద్ద కంపెనీల హెచ్.ఆర్ లని కొనేసి, మాకు ఉద్యోగాలు ఇప్పిస్తోంది. కొత్త బ్యాచ్ రాగానే మమ్మల్ని తొలగిస్తోంది. ఆ విధంగా తన డొనేషన్ రేటు పెంచుకుంటోంది. అదేగా మీరు అడుగుతోంది?"

"కరెక్ట్. అనుకున్న దాని కన్నా మీరు షార్ప్ గా ఉన్నారు. ఉద్యోగాలు పోయిన మీ కాలేజ్-మేట్స్ వందమంది అడ్రస్సులూ, వాళ్ళ అభిప్రాయాలూ కావాలి. దీనికి నెల రోజులు టైమ్ ఇస్తున్నాను. డబ్బు అవసరం ఉందన్నారు కాబట్టి, ఈ పని చేస్తే మీకు బోనసుగా లక్ష రూపాయలు ఇస్తాం. అడ్వాన్సుగా ఇప్పుడే యాభై వేలు మీ ఎకౌంట్లోకి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తాం. లేదూ, ఇలాంటి పనులు ఇష్టం లేదూ.. డైరెక్టుగా ఉద్యోగంలో చేరిపోతానంటే మీ ఇష్టం. ఒక విషయం మాత్రం గుర్తు పెట్టుకోండి. మీరు ఈ పని చేసినా చేయకపోయినా మీ ఉద్యోగం ఖాయం" ఆమె చెబుతోంది.

పార్థసారథి తన చెవులని తానే నమ్మలేకపోయాడు. డబ్బు సాయం అంటే ఏదో అనుకున్నాడు. యాభైవేలు...!

"ఇదంతా నేను చేయగలనా మేడమ్ ?" అని అడిగాడు.

"చేస్తారనే నమ్మకం తోటే మిమ్మల్ని ఈ పనికి నియమిస్తున్నాం. ఇప్పుడు మీరు చేస్తున్న ఈ పనికీ, నెల రోజుల తర్వాత మీరు చేయబోయే ఉద్యోగానికీ ఏ సంబంధమూ లేదు. ఒకరకంగా చెప్పాలంటే ఇది నా పెర్సనల్ పని. మీకు ఇంకా ఏమైనా అనుమానాలు ఉంటే అడగండి"

పార్థసారథి కుర్చీలోంచి లేస్తూ "లేదు మేడమ్. థ్యాంక్యూ వెరీ మచ్" అన్నాడు.

"మీరు విద్యాధరి ఇంజినీరింగ్ కాలేజీకి వ్యతిరేకంగా ఈ సమాచారమంతా సేకరిస్తున్నారని ఇంకెవరికీ తెలియకూడదు."

"అర్థమైంది మేడమ్ "

విజిటింగ్ కార్డ్ ఇస్తూ "ఏ విషయం నాతో చెప్పాలనుకున్నా ఫోన్ చేయండి. ఇది నా పర్సనల్ నెంబరు" అంది. అతడు కార్డు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళబోయి ఆగాడు.

'ఏమిటన్నట్టు' చూసింది.

"ఇంతకాలం మేము రాష్ట్రంలోకెల్లా ప్రఖ్యాత కాలేజీలో చదువుకుంటున్నామని జబ్బలు చరుచుకున్నాము. ఉద్యోగాలు పోతే మా ఖర్మనుకుని ఏడ్చామే తప్ప ఈ మోసాన్ని తెలుసుకోలేక పోయాము. థ్యాంక్స్ మేడమ్" అని అక్కడ నుంచి కదిలాడు.

పొడుగాటి వరండాలు. పరిమళం నిండిన గాలి. నిశ్శబ్దంగా పని చేసుకునే వ్యక్తులు. అతడు కార్డు చూశాడు.

'వేదరవళి. చక్రా గ్రూప్' అని ఉంది.

–20–

"ఉద్యోగంలో చేరిన పదిరోజులకే నీ ప్లానింగులో జోక్యం చేసుకుంటున్నా అనుకోకపోతే... ఆ ఇంజినీరింగ్ కాలేజి వ్యవహారం బయట పెట్టటం వల్ల మనకేమిటి లాభం?" అడిగాడు చక్రధరరావు.

“మనకో అన్యాయం జరిగింది. దానికి ప్రతీకారంగా మీసాల్రాజానీ, అతని ముగ్గురు మిత్రబృందాన్నీ, ఆ అహ్మద్ ఖాన్ ఉరఫ్ టార్జాన్నీ... అందర్నీ రౌడీలతో కొట్టించటం, గూండాలతో చంపించటం పెద్ద విషయం కాదు. నేరం బయటపడితే ఓ పదేళ్ళు మన జీవితంలో పోతుందనుకుంటే ఇప్పుడే ఆ పని చెయ్యొచ్చు. కానీ మన గోల్ అది కాదు. మిమ్మల్నీ, మీ కుటుంబాన్నీ, నన్నూ ఇంత కష్టపెట్టిన వారు ఏళ్ల తరబడి కుళ్ళికుళ్ళి చావాలి. అలా చావాలంటే, వాళ్ళ వెనుక ఉన్న మూల స్థంబం ఆంజనేయుల్నీ, చాణుక్యనీ బలహీనపరచాలి”.

“పెద్ద పెద్ద కంపెనీ హెచ్.ఆర్.లని తమ కాలేజీకి రప్పించటానికి ప్రతీ ఇంజినీరింగ్ కాలేజీవారూ కాసింత ‘ఖర్చు’ పెడుతూనే ఉంటారు. ఆంజనేయులిది పెద్ద కాలేజి కాబట్టి, ఇంటర్వ్యూలకి బదులు, డైరెక్టుగా ఉద్యోగాలకే గేలం వేసింది. ఇది బయట పెట్టి మనం ఏమి సాధిస్తాం?”

రవళి మాట్లాడలేదు.

“అపార్థం చేసుకోకు. నేను ఖర్చు గురించి మాట్లాడటం లేదు. అంత్య నిష్టూరం కన్నా ఆది నిష్టూరం మంచిదని అడుగుతున్నాను”.

రవళి నవ్వి, “నేను ఈ కాలేజి వ్యవహారాలు సేకరిస్తున్నది వాళ్ళని బెదిరించటానికీ, భయపెట్టటానికీ కాదు. ప్రెస్సుకి ఇవ్వటానికి అసలే కాదు” అన్నది.

చక్రధరరావు ఆశ్చర్యంగా, “మరి?” అని అడిగాడు.

“మరెందుకీ కంచిగరుడ సేవ అంటారా?”

అతను మాట్లాడలేదు.

“యుద్ధంలో పాటించవలసిన వ్యూహాల గురించి ‘ఆర్ట్-ఆఫ్-వార్’ లో అయిదు సూత్రాలు చెపుతాడు సర్. చదివి చదివీ కంఠంతా వచ్చాయి. ఒకటి- మిత్రుడు ఏం చేస్తున్నాడో పట్టించుకోకపోయినా పర్లేదు కానీ, శత్రువు ఏం చేస్తున్నాడో నిరంతరం గమనిస్తూ ఉండు. రెండు-యుద్ధక్షేత్రం గురించి పరిచయం పెంచుకో. తెలిసిన ఇంట్లో నువ్వు కళ్ళు మూసుకుని తిరగ్గలవు. కొత్త ప్రదేశంలో దార్లు వెతుక్కుంటావు. మూడు- రణస్థలాన్ని శత్రువు కన్నా ముందే వెళ్లి చూడు. ఎటు నుంచి వెళ్లి కొడితే శత్రువు తిరిగి లేవలేడో చెప్పే ‘క్లూ’ నీకు ఎక్కడో ఒక చోట, ఏదో ఒకటి లభిస్తుంది. నాలుగు- బలహీనంగా ఉన్నప్పుడు బలంగా ఉన్నట్టు నటించు. బలంగా ఉన్నప్పుడు బలహీనంగా కనపడు. అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనద అయిదోది- ఆయుధాల్నీ, ఆలోచనల్నీ మనసు చీకటి గదుల్లో పెట్టుకో. చుట్టూ నిశ్శబ్దాన్ని పేర్చుకో. ఆ నిశ్శబ్దపు చీకటి రెల్లుగడ్డిలో పాములా స్థబ్దంగా ఉండు. చీకటే కదా అని నీ ప్రత్యర్థి ఆదమరచి ఉన్నప్పుడు మెరుపులా వెళ్ళు. ఉరుములా ఘర్జించు. అవతలి మనిషి కళ్ళు బైర్లు కమ్మాలి. చెవులు దద్దరిల్లాలి. తేరుకునే లోపులో కొట్టు”.

“ఇవన్నీ ఎప్పుడు చదివావు?

"నాన్న కోమాలో ఉన్నప్పుడు పక్కన కూర్చుని చదివాను. ఎందుకు అని అడగండి"

చక్రధరరావు నవ్వి "ఎందుకు?" అని అడిగాడు.

"ఒక వ్యక్తి మన అప్పు ఎగ్గొట్టినప్పుడో, సాయం చేస్తానని మోసం చేసినప్పుడో ఏం చేస్తాం? వాడి పాపమే వాడిని నాశనం చేస్తుందని శాపనార్థాలు పెడతాం. మంచివాడికే కష్టాలు వస్తాయని మన చేతకానితనానికి మంచితనం ముసుగు వేసుకుంటాం. ఫాంటసీ ఆలోచనల్లోకి వెళ్లి మనం ఆ వ్యక్తిని ఓడించినట్టు, చేసిన ద్రోహానికి ఆవ్యక్తి పశ్చాత్తాపంతో మనల్ని క్షమాపణ వేడుకుంటున్నట్టూ ఊహించుకుని సంతృప్తి పడతాం. నా విషయంలో అదే జరిగింది. ఎక్కడో పల్లెటూర్లో పని చేసుకుంటున్న దాన్ని హత్య కేసులో ఇరికించారు. నా తండ్రి దానికి ఛిద్రం అయిపోయాడు. ఆ సమయంలో వాళ్ళని యుద్ధంలో ఓడించినట్టు ఊహించు కొనేదాన్ని. వ్యక్తిత్వ వికాస పుస్తకాలు చదివి విజయాన్ని ఊహించుకునే చాలామందిలా... ఆచరణ లేదు. కేవలం ఊహలే"

అర్థమైనట్టు ఆయన తలూపాడు.

"ఆ సమయంలో ఒక పుస్తకం చదివాను. విజయసౌధానికి వంద గదులు ఉంటాయనీ, తలుపులు తట్టుకుంటూ వెళ్తే ఎక్కడో ఒకచోట ఏదో ఒక ద్వారం తెరుచుకుంటుందని ఆ రచయిత వ్రాశాడు. నిజమే అనుకుంటాను. చదువులో ఫెయిలయిన వ్యక్తి క్రికెట్టులో విజయం, ఆక్సిడెంటు వల్ల చదువు మానేసిన మీ అమ్మాయి పెయింటింగ్స్ వెయ్యటం... ఇలా ఎన్నో చెప్పొచ్చు. నా విషయంలోనూ అదే జరిగింది సర్. నాకు నా తండ్రి భగవద్గీత ఇచ్చాడు. ఒక ద్వారం తెరుచుకుంది. శత్రువుకు శత్రువైన మీరు పరిచయం అయ్యారు. మరో ద్వారం తెరుచుకుంది. మనం మన పని మనసుపెట్టి చేసుకుంటూ వెళ్తే ప్రకృతీ, పంచ భూతాలూ, దిక్పాలకులూ కూడా మనకి సాయం చేస్తారని మా తండ్రిగారు అనేవారు. విధి కూడా నాలిక్కర్చుకుని స్క్రీన్-ప్లే మారుస్తుందట"

"స్క్రీన్-ప్లే అంటే..?"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెల)

Post your comments